

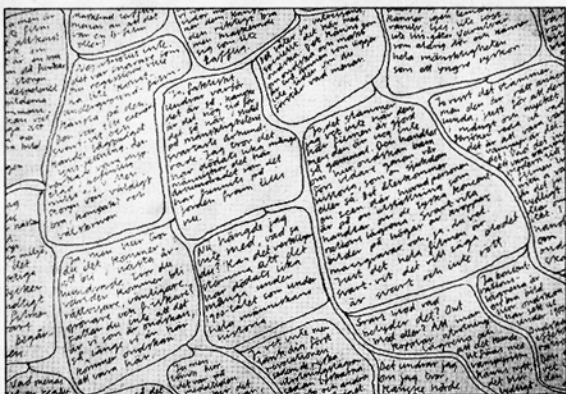

Bild: PETER HAMBERG

Röster. Andreas Roths tecknade pratbubblor bildar ett träd av relationer.

Karta med hemligheter

En är enbart öra, den andra bara öga. Rösterna bildar ett mummel och bilderna svishar förbi i ögonvrån. Hela tiden ser eller hör jag fragment av något större.

Andreas Roths och Mikael Olssons utställning på Galleri 54 är en del av ett skeende. Här finns inte någon början eller ett slut, vare sig i de enskilda fotografierna och teckningarna eller i helheten. Andä finns en precision i hängningen och även i bildernas oskärpa som får mig att tänka på en övergripande plan eller en sorts karta som det skulle kunna gå att foga samman och jämföra med verkligheten. Alla bitar är inte på plats här men de skulle kunna finnas.

Mötet mellan de två konstnärerna är inte tänkt som ett gemensamt projekt men det är svårt att inte betrakta verken i förhållande till varandra. Genom lokalen löper en nästan obruten horisont som bilderna är hängda längs. Linjen men också stämningen gör att man läser samman bilderna. Mikael Olssons färgfotografier, varav några är placerade på små hyllor, interfolieras av Andreas Roths tecknade pratbubblor och perspektivteckningar av städer som mest liknar dataspelsgator.

Tillsammans berättar bilderna om tillfälligheter som adderade utgör någons, en kille i drygt trettioårsålderns, vardag. Andreas Roths pratbubblor visar hur en mening i ett festvimmel kan fortplantas som i viskleken och växa till ett pratträd som börjar i en film om vampyrer och slutar i hur många som har dödats i krig under 1900-talet. Orden är skrivna med sirligt vacker piktur och ormar sig över bladen som telefonklotter. På håll bildar tuschlinjerna vackra former mot det gula pappret.

Jämfört med det organiskt formade prater

utgör stadsgatorna, som konstruerats enligt centralperspektivets lagar, totalt förutsägbara bilder där blicken enbart kan köra rakt fram mot dricken vid horisonten där alla linjer löper samman. Tonårsgrabbens fascination över tuschets exakta svarta, kopplingsscheman och kartor har Andreas Roth omvandlat till undersökningar av sociala relationer och andra sorters strukturer.

Sällan har det ymnigt förekommande ordet "undersökning" känts så berättigt som just i denna utställning. Även Mikael Olsson tycks arbeta utifrån ett teoretiskt sammanhang där fotografierna utgör ett resultat.

Hans bilder visar vardagens mellanrum, det där som man nästan kan få syn på när man inte tittar efter. Det där som tycks peka på större sammanhang eller dolda korrespondenser. Gardinerna som rör sig i ett öppet fönster, matbordet lite underifrån, en kvinnas nacke. Något i det där bredvidseendet får mig att tänka på Kari Mjätveits arrangerade fotografier som visades på Galleri 54 förra året. Hennes bilder är surrealistiska gåtor som hela tiden undandrar sig förklaringar men tycks bära på en tydlig avsikt.

På ett liknande sätt verkar Mikael Olssons fotografier tillsammans peka på ett mönster där enskildheterna spelar mindre roll. Exakt vad detta mönster visar förblir dock Mikael Olssons hemlighet.

Här är emellertid sammanhanget, att de bildar en struktur, viktigare och också det som gör att de känns besläktade med Andreas Roths teckningar.

Gunilla Grahn-Hinnfors

Andreas Roth, Mikael Olsson
Galleri 54, t o m 19.4